

part III.

Člověk versus Pravda

aneb

všechno je jinak

crime analysis of testimony

Sračky versus Logos

V úvodu tohoto dílu je opět na místě krátce zmínit události od počátku *Stvoření* až po nalodění archy a potopu. Je zapotřebí neustále si připomínat, že prvotní prapříčinou sedmidenní stvořitelské činnosti *našeho Otce* byla skutečnost, že se stal *Bohem nad všemi bohy, Hospodinem!* K tomu, aby se stal *Spravedlivým*, nestačilo mít všechny informace o všech a o všem. Potřeboval zejména pravdivé informace o sobě samém! Proto si na počátku třetího dne stvořil *Člověka*, aby *Mu* byl obrazem. *Člověk* byl jedinečná bytost, s níž se stýkal v zahradě Edenu. Nutno podtrhnout, že *Člověk* nesměl být sebevědomou bytostí. Jedině tak měl *náš Otec* zaručenu pravdivost informací o sobě samém.

Ne! Ne, ne, ne.

Nadarmo bych opakoval, proč stvořil *ženu pro Člověka*, jak a proč se *Člověk* a *žena pro Člověka* přece jen stali sebevědomými bytostmi. Kdo skutečně stál za jejich selháním, *Kainovou* obětí a vším zlým co potopě předcházelo. Kdo má chuť hledat, ten najde a bude mít mnohem víc! A kdo hledat nehodlá, ten přijde i o to co má. Ti kdo chtějí pochopit, mají dostatečné možnosti.

Já sám pak musím přiznat, že z osmdesáti dní, které jsem měl k napsání tohoto pokračování mi zbývá již jen pouhých sedm. Ano. Nic jsem nenapsal, takřka jsem to vzdal, neboť se svou pošetilostí jsem se tak dlouho a těžce potýkal. Bláhově jsem očekával, že by *pravda* mohla někoho zajímat, třeba i dojem udělat, ale není tomu tak. A tak, dnes již zcela smířen s tím, že mé psaní nemůže na lidi žádný dojem udělat, nehodlám již nikoho víc obtěžovat a svými texty se jakkoli vnučovat. Přijal jsem svůj osud. Na nic nečekat, nediskutovat a psát! Ukázat v čem je hřích, spravedlnost a soud.

Vše co jsem dosud napsal a napíšu je dostupné na <http://www.primluvce.cz/>.

A rovněž se musím omluvit astrologovi, od něhož jsem divinaci pro své psaní požadoval. Pokud vskutku míním vážně to co píšu, pak ani divinace nesmí mé psaní ovlivňovat.

Od nynějška již budu citovat jen vybrané biblické kapitoly a kdo má skutečný zájem o poznání své vlastní podstaty, bude se muset víc angažovat a s vlastní Biblií pracovat.

A teď již rychle zpět k hlavnímu hrdinovi, kterého jsme opustili na počátku potopy, ve chvíli, kdy na archu nalodil svou rodinou a vybrané živočichy. Vody potopy začaly po sto padesáti dnech opadávat, ale na svolení k opuštění archy čekal Noe prakticky celý jeden rok.

I promluvil Bůh k Noemovi: „Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. Vyveď s sebou všechno tvorstvo, jež je s tebou, všechnu zvěř i ptactvo a dobytek a všechnu havěť plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí.“ Noe tedy vyšel

a s ním jeho synové a jeho žena a ženy jeho synů. Všechna zvíř, všechna havět' a všechno ptactvo, vše, co se plazí po zemi, vyšlo podle svých čeledí z archy. Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: „Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil.

Setba i žeň a chlad i žár,
léto i zima a den i noc
nikdy nepřestanou po všechny dny země.“
/Gn 8, 15-22/

Noe na výzvu *našeho Otce* opouští archu a spolu s ním i celá jeho rodina a všichni vybraní živočichové. Aniž by po něm *naš Otec* cokoli požadoval, přináší zápalnou oběť ze všech čistých dobytčat a ze všeho čistého ptactva, které spolu s ním v arše přečkalo potopu. Sotva komu přijde na mysl, že by snad nemělo být vše v pořádku. Vždyť i v případě Ábelovy oběti *naš Otec* shlédli na Ábela a jeho oběť, která rovněž sestávala z prvorozených ovcí a jejich tuku. Vůně oběti měla libý účinek, takže je všeobecně a zcela samozřejmě předpokládán i stejný následek. Avšak *naš Otec* na Noeho neshlédl a sama skutečnost, že dým přinesené oběti měl libý účinek, naprosto neznamena, že by i oběť přijal. Již jsme poznali, v čem je principiální rozdíl při obětování *našemu Otci* a jiným bohům. Lidé ve své povrchnosti dodnes v této otázce tápají a silně pochybují, že sám Noe si byl plně vědom problematičnosti svého jednání. Proto budu v soudech zdrženlivý a napřed se soustředím na to, co *naš Otec* řekl.

Mimořádnou pozornost si zaslouží právě skutečnost, že jsme informováni o tom, co si *naš Otec* řekl ve svém srdci! To je nám lidem něco zcela nepochopitelného, neboť kdo by mohl jiné informovat o tom, co jsem si pomyslel já sám pro sebe? Bez mé vůle se o tom přece nikdy nikdo nemůže dovědět! A tady jsme informováni o tom, co si sám pro sebe, ve svém srdci řekl *naš Otec; Bůh nad všemi bohy, Hospodin!* Na místě je opět otázka, z jakého pramene je to vlastně čerpáno?! Aniž bych znal pravdivou odpověď, jako pramen takovýchto vrcholně intimních informací s klidným svědomím vyloučím každou lidskou hlavu. To jen na okraj k diskuzím o autorství biblických textů.

A nyní zcela prakticky. Dostává se nám ona chybějící informace, bez níž jsme v předchozím dílu nemohli zodpovědně provést zkoumání pramenů *zlého*.

Toto byl stav před potopou,

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. /Gn.6,5/

takový je stav po potopě

„Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil./Gn.8,21/

a to zřejmě platí až po dnešní dobu.

Jde o informace mimořádného významu, které nám umožňují pochopit rozsah vývojových změn i samotný smysl potopy. Dřív než provedeme srovnání, ozřejmíme si každou informaci samostatně s ohledem na dobu, v níž je vyslovena.

Za zlovůli je možno v daných souvislostech považovat svobodný projev vůle *člověka*, který je nezávislý na vůli *našeho Otce* a je v opozici. Současně jsme informováni, že *zlo* vytváří jak *mysl*, tak i *srdce*.

Mysl vytváří nehmotné představy, myšlenky, kdežto projevy *srdce* jsou hmotné podstaty, coby slova a činy. Výtvoři *mysli* jsou nutným prvotním předpokladem pro následně druhotné výtvoři *srdce*. Bez primárního výtvoři *mysli* je sekundární výtvoři *srdce*, slovo nebo čin vyloučen. Lidský jedinec může vykonat pouze to, co jeho *mysl* vytvoří či přijme.

Dále se nám dostává informace, že v době před potopou byl ...*každý výtvoři mysli i srdce člověka v každé chvíli jen zlý*... *Náš Otec* konstatuje, že vždy a všechny primární představy byly zlé a proto i sekundárně, všechna slova a činy *člověka* byly jen zlé a v opozici s *Jeho* vůlí.

Jemnou, ale o to významnější nuancí je opět skutečnost, že před potopou se toto konstatování vztahuje k *!člověku!*, ale po potopě jsou zmiňovány jen výtvoři *!lidského!* srdce.

Po potopě hovoří *naš Otec* jen o výtvořech *lidského* srdce, jenž jsou všechny od mládí *zlé*. To je naprosto zásadní a podstatná změna. Výlučně zlé výtvoři *srdce* vznikají až od mládí! V období dětství ne všechny výtvoři *lidského* srdce jsou zlé, neboť ne všechny výtvoři *mysli* jsou zlé. Výskyt dobrých výtvoři *mysli* není časově jakkoli ohraničen a proto lze konstatovat;

Po potopě ne každý výtvoři *mysli* je zlý, přestože od mládí je každý výtvoři *lidského* srdce zlý.

Nejednoho čtenáře takoveto slovíčkaření zaručeně odradí od dalšího čtení a raději se spokojí s tradičními výklady, jež nečiní rozdílu mezi *Člověkem* a *lidmi*. Pak ale ani skutečně neporozumí Matoušovu evangeliu:

Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. /Mt.18,2/

Do doby, než *Člověk* ochutnal ze *stromu poznání dobrého a zlého*, čerpala jeho *mysl* výhradně z jediného centrálního zdroje, který dodával představy *našeho Otce*. Komunikace probíhala přenosem obrazů, které byly v souladu s vůlí *našeho Otce*. Proto i výtvoři *srdce* odpovídaly jen *Jeho* vůli a byly proto vždy jen dobré.

To vše se ale změnilo aktivací individuálního smyslového vnímání, když po požití ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* si *žena pro Člověka* a po ní i *Člověk* uvědomili sebe sama. Nepozbyli schopnost universální, obrazové komunikace, ale získali vlastní, na vůli *našeho Otce* nezávislý zdroj představ. Bylo jen věcí jejich svobodné vůle, který výtvoři *mysli* upřednostní, zda svůj vlastní či *našeho Otce*. Tak vzniklo Zlo.

Je zřejmé, že primární *mysl* čerpá z vjemů vlastních smyslů. Především zraku, sluchu

a hmatu. Právě z těch smyslových vjemů, které se *ženě pro Člověka* a rovněž *Člověku* aktivovaly ochutnáním ovoce ze *stromu poznáním dobrého a zlého*. Ty vjemy, bez nichž postrádali sebevědomí. Jejich prostřednictvím získává *mysl* matérii, kterou tvůrčím způsobem zpracuje do výtvaru *mysli*, myšlenek a představ. Ty se mohou sekundárně vrátit do vnějšího světa jako výtvar *srdce*, slovo či čin. Tím se uzavírá interakční cyklus mezi výtvaru *mysli* a výtvaru *srdce*.

Je to velmi významná okolnost, kterou nelze pomíjet při úvahách nad vlastní podstatou. Je třeba si uvědomit, že dříve to bylo ucho a v současnosti stále víc je hlavní bránou naší duše oko. Zejména prostřednictvím zraku se *mysl* dostává hlavní matérie, kterou tvůrčím způsobem zpracuje do individuální představy. Představy, jenž se stává základem pro výtvaru *srdce*, slova a činy.

V bdělém stavu se neustále pohybujeme prostorem plným dat, které smysly jako informace přenáší *mysl*. *Mysl* je může tvůrčím způsobem zpracovat do individuálních představ, aby je *srdce* svým výtvozem přeneslo zpět do vnějšího prostředí, aby byly opět k dispozici smyslovým vjemům ostatních lidí. Knihy jsou plné informací. Ožívají okamžikem, když se jich zmocní lidská *mysl* a umírají ve chvíli, kdy jsou vysloven či napsány.

Věci nejsou takovými, jakými se zdají být. Přestože se zdá, že muž a žena jsou stejné bytosti a popravdě řečeno dnes to mnohdy i tak vypadá, neboť ženu od muže sotva kdo rozpozná, jsou stejní asi jako víno a voda, semeno a země, obsah a forma. Proto neuškodí znovu si připomenout, že dnešní lidé jsou syntézou dvou naprosto odlišných kvalit.

Tou první byl *Člověk*, který byl na Zemi vyhnán z jiného světa. *Člověk* byl aktivní a vyšší vývojovou složkou.

Druhou byly *dcery lidské*, původní obyvatelé tohoto světa. *Dcery lidské* byly pasivní a nižší vývojová složka.

Žena pro Člověka, jenž byla spolu s *Člověkem* vyhnána ze zahrady Edenu nemá naprosto nic společného s dnešními ženami, ani *dcerami lidskými* neboť ve své podstatě byla *Člověk*. A zrovna tak žádný z dnešních mužů nemá s *Člověkem*-Adamem větší podíl než dnešní ženy. K tak dokonalé syntéze obou kvalit došlo. Vyšší kvalita degenerovala a nižší se kultivovala. Však i *Člověk* a *žena pro Člověka* byly dvě naprosto odlišné bytosti, které pozemské vyhnanství prožívaly zcela odlišně. Zatímco vševědoucí *Člověk* v pozemském exilu ztrácel ze svého božského sebevědomí, naopak zkušenosti pozemského bytí posilovaly sebevědomí *ženy pro Člověka*. Však právě to jí had v zahradě Edenu sliboval.

Vývoj lidstva nemá jen jeden, vzestupný či sestupný směr vývoje. Ale je syntézou dvou vývojových trendů, rozdílných kvalit. Když *naš Otec* po potopě konstatuje, že *...každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý...* je zřejmé, že nižší, *lidská* složka kultivovala natolik, že se stala dominantní v oblasti činů *člověka*.

Že po potopě jsou od *mládí* všechny výtvaru našeho srdce zlé je celkem pochopitelné. Neboť v mládí začíná tradiční, nicméně kontraproduktivní, proces socializace. Lidský jedinec upevňuje své sebevědomí intelektuálním vývojem. Ve všeobecné atmosféře svobody a nezávislosti upevňuje své sebevědomí. A tak, čím je proces socializace úspěšnější, tím se lidé dostávají zcela přirozeně do jasnější opozice vůči vůli *našeho Otce*.

Samotný závěr této kapitoly by namnoze mohl vyznít jako nevýznamný rituální projev, avšak právě opak je pravdou. Jde opět o zcela výjimečnou formu projevu a naprosto zásadní prohlášení podobné tomu, kdy *Člověk* v zahradě Edenu poprvé spatřil *ženu pro*

Člověka a nebo když Lámech promluvil ke svým ženám, Ádě a Síle.

Nyní *náš Otec* vyhlašuje, že od ukončení potopy již na zemi neexistuje žádná původní bytost, na níž by se nevztahoval zákon kauzality (*setba a žeň*) a všechny živé bytosti mají smyslové vnímání, (*rozlišují chlad i žár, léto i zimu, střídání dne i noci a tak to bude po všechny dny země*).

Principy života v novém světě byly *naším Otcem* stanoveny zcela jasně a srozumitelně

9 Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl

jim: „Plod'te a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším, co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno. Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra.

**Kdo prolíje krev člověka,
toho krev bude člověkem prolita;
neboť člověka *Bůh* učinil,
aby byl obrazem Božím.
Vy pak se plod'te a množte,
hemžete se na zemi a množte se na ní.“ /Gn.9,1-7/**

Pozornosti zřejmě neunikne, že požehnání je výslovně adresováno jen Noemu a jeho synům, aniž by byly jakkoli zmíněny jejich ženy. Ale i bázeň a děs, které mají padnout na všechnu zemskou zvěř a nebeské ptactvo se vztahují opět výslovně jen k mužskému pokolení. Zásadní změnou proti původnímu stvořiteliskému plánu je skutečnost, že lidem je vydán za pokrm i každý pohybující se živočich. Podle prvotního záměru *našeho Otce* se vše živé mělo živit výhradně rostlinou stravou. Selhání *Člověk* bylo tak hluboké, že svévolně sáhl i k masité potravě a tak *náš Otec* dal lidem to, co si vynutili. Přesně však vymezil, že pouze pohybující se živočich je povoleným pokrmem. Je třeba se namáhat, lovit, chovat dobytek a není dovoleno jíst zdechliny. Je definitivní konec původních harmonických vztahů z počátku stvoření a bylo jen otázkou času, kdy atmosféra strachu nakonec dopadne i na lidi samotné. Dostalo se nám podle naší vůle.

Přestože jsme prosadili svou vůli proti vůli *našeho Otce*, platí jeden absolutní zákaz, jenž zajišťuje ochranu *krve-života*.

Kdo prolíje krev *člověka*, toho krev bude *člověkem* prolita.

Jsmo povrchní a rovněž o slovech *našeho Otce* smýšlíme lehkomyšlně a domníváme se, že jsou pronesena jen do větru. Můžete si namlouvat, že příkaz zabít přišel od soudce, od velitele, že zabíjení žehná vláda, celý Vatikán, vše je marné. Nespoléhejte ani na to, že odpovědnosti se někdo zbaví s koncem svého života.

Odpovědnosti nikdo neunikne. Nemůže uniknout a ani nesmí být úniku! Protože kdyby tomu tak bylo, pak by *náš Otec* skutečně hovořil jen do větru a *Jeho* vůle by nebyla víc než prázdné fráze kněze či politika. Po všem zlém čemu musel *náš Otec* do potopy přihlížet, nastolil vládu *Spravedlnosti* s osobní odpovědností.

Oko za oko a zub za zub. Zabiješ - budeš zabit, vyrazíš oko - bude ti oko vyraženo,

vyrazíš zub, bude ti zub vyražen. Tak stanovil principy spravedlnosti *náš Otec!*
Avšak tak si to dodnes nepředstavuje naprosto nikdo z lidí!!

Každý se domnívá, že když spravedlnost, reakce nenastane vzápětí po akci, když uteče, schová se, že nestane nikdy. Nejsme schopni a nechceme chápat souvislosti. Proto, když nám někdo vyrazí oko, zub nebo dokonce nás chce zabít, domníváme se pošetile, že se nám dějí zlé věci. Odmítáme připustit, že by nás mohla dostihnout *Spravedlnost*, jíž jsme unikali, kdo ví jak dlouho.

Život není spjat s tělem, ale s krví. *Náš Otec* opakovaně zdůrazňuje, že tělo nežije, že je to krev, která tělo oživuje. Nesdílí náš obdiv, jenž tradičně chováme k *formě-tělu*. A my na oplátku odmítáme pochopit, proč preferuje *obsah-krev*.

V dalším biblickém textu se čtenáři dostává podrobná informace o tom, že *náš Otec* ustanovil svou smlouvu s Noem, jeho syny, jejich potomstvem i s každým živým tvorem, který vyšel z archy. Vyhláší, že již nikdy nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy a nedojde k potopě, jenž by zahladila zemi. Na znamení smlouvy pokládá na oblak svou duhu, aby při pohledu na ni se rozpomenul na svou věčnou smlouvu s veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.

A přichází na Noeho prokletí a požehnání.

Synové Noeho, kteří vyšli z archy, byli Šém, Chám a Jefet; Chám je otec Kenaanův. Tito tři jsou synové Noeho; podle nich se rozdělila celá země. I začal Noe obdělávat půdu a vysadil viniči. Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed svého stanu. Chám, otec Kenaanův, spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratrům. Ale Šém a Jefet vzali plášť, vložili si jej na ramena a jdouce pozpátku přikryli nahotu svého otce. Tvář měli odvrácenou, takže nahotu svého otce nespatriili. Když Noe procitl z opojení a zvěděl, co mu provedl jeho nejmladší syn, řekl:

Proklet bud' Kenaan,
at' je nejbídnějším otrokem svých bratrů!“

Dále řekl:

„Požehnan bud' Hospodin, Bůh Šémův.
At' je Kenaan jejich otrokem!
Kéž Bůh Jefetovi dopřeje
bydlet ve stanech Šémových.
At' je Kenaan jejich otrokem!“

Po potopě žil Noe tři sta padesát let. Všech dnů Noeho bylo devět se padesát let, a umřel /Gn. 9,18-28/

Všeobecně panuje přesvědčení, že Noe neznal omamnou sílu vína a napil se víc než snesl.

Abych se nesmál a mohl něčemu takovému uvěřit, nesměl bych mít žádnou zkušenost s účinky alkoholu na sobě samém. A rovněž bych musel zapomenout, na všechny ty

zkušenosti s alkoholiky na svém pracovišti. Ale to se prostě jen tak nedá!

Noe se nechová jako ten, kdo poprvé v životě poznal účinky vína a hned se i těžce opil. Jeho ztráta kontroly nad vlastním chováním, při procitnutí z opilosti žádný stud či pocity trapnosti, ale naopak nával vzteku...ne, ne! To je pijan v rozhodném stadiu, který již přestal ovládat alkohol a jehož alkohol naprosto ovládl! Právě v tomto stádiu alkoholik útočí na toho, kdo by problém jeho závislosti chtěl skutečně řešit. Avšak zde se setkáváme s něčím ještě mnohem závažnějším. Noe totiž neútočí na Cháma, jenž bratrům řekl, že otec leží ve svém stanu obnažen. On svůj útok zaměřuje na Chámovu nejmladšího syna Kenaana. To je jednání veskrze hanebné a zcela neospravedlnitelné. Naprosto jasně se tak projevuje závažnost devastace osobnosti v důsledku dlouhodobého požívání alkoholu.

Může se zdát, že nalézt skutečnou příčinu Noeho alkoholismu bude nemožné. Vždyť příčiny mohou být vskutku nejbizarnější. Traduje se příběh koně, patřícího původně alkoholikovi. Když šel s novým majitelem kolem nálevny, musel tento na chvíli zastavit, vejít a zase se vrátit, aby bylo možno pokračovat v cestě. Dotyčnému to vše bylo nadmíru trapné a tak si sám začal v hospodách objednávat a nakonec se díky svému koni rovněž stal alkoholikem. Alkohol má totiž tu ošidnou vlastnost, že v počátečním stádiu se chová jako přítel. Pomáhá zapomenout na problémy, odstraňuje stud, bariery a navozuje příjemné pocity.

Abychom zjistili, proč se Noe skutečně stal alkoholikem, nemusíme opustit dosavadní rámec biblických událostí. Výbuch jeho hněvu nápadně připomíná hněvivé vzplanutí Kainovo, při němž se osvědčil „zlatý klíč“

Pošetilce zabijí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché./Jb 5,2/

Noe, aniž to tuší se dopustil stejně pošetilé oběti jako Kain. Doufal, že po všem co vykonal, bude *naším Otcem* vzat, tak jako byl vzat Henoch. Obětoval a čekal, stále marně čekal až začal pít aby si to pozemské žití „ulehčil“.

Alkohol, jmenovitě víno, je nepochybně nejstarší a nejrozšířenější psychotropní drogou na světě. Stejně jako dnes, ani za časů Noe nebyl alkoholismus postižením jednotlivce, ale celé rodiny. Proto Chám přišel za bratry, aby se otcovo pití už konečně začalo řešit. Ti ale nechtěli problém vidět a raději *odvraceli tvář!* Dopustili se osudné chyby, když z opilosti právě procitnuvšímu otci řekli, že oni jej přišli přikrýt, vlastně nic proti jeho pití vína nemají. Jednají jako správní pokrytci. Zmíní Cháma, jeho výhrady k otcovu pití a zbývající alkohol v Noemovi zapůsobil jako rozbuška a uvolnil to, co se v něm dlouho hromadilo. Pocit křivdy! Vždyť podobně jako u Kaina byla zasažena *Ješitnost* a jeho vztek si v ničem nezadal s hněvem Kainovým.

Noe se ocitl v podobné situaci jako Kain. Avšak na rozdíl od Kaina, který se snažil v zápase s Ábelem dokázat sobě i *našemu Otcu* že je lepší, Noe se mstí! Chce se pomstít co nejvíc a naprosto mu nevadí, že oběť jeho pomsty je nevinná. Pod vlivem alkoholu jeho mysl ztrácí zábrany a nespokojí se s tím, že by snad pomsta měla být spravedlivá. Musí být strašná! Ostatně o žádnou spravedlnost přece nejde, neboť čím se provinil Chám? Noe ví dobře kde je Chám nejzranitelnější a nejcitlivější. Proto zcela úmyslně a opakovaně proklíná jeho milovaného, zcela bezbranného, nejmladšího syna Kenaana a to způsobem proti kterému není obrany. Je to čin nesrovnatelně odpornější a zavrženíhodnější jak čin Kainův.

Že to tak nebylo? Že Noe nebyl alkoholik, a stalo se mu to poprvé? Poznali jste, co obnáší život s alkoholikem?! Mně bylo dáno poznat i rozdíl mezi alkoholikem a

antikomunistou. Po jistý čas mi byl podřízeným i můj někdejší nadřízený, který neúspěšně bojoval se svým alkoholismem. Uznával mou autoritu a přijímal i mé rozkazy. Nebyl však schopen nic z toho co slíbil skutečně vykonat. Oproti tomu vysokoškolsky vzdělaný antikomunista, který neměl žádné zkušenosti s policejním vyšetřováním, neuznával mou autoritu a nemohl respektovat ani pokyny bývalého komunisty. Mezi těmito dvěma mlýnskými kameny jsem si něco užil. Neustále jsem trnul, že jeden pije, slibuje a nic nedělá. A ten druhý by udělal lépe, kdyby jen hlídal spisy ve skříni a nic na nich nedělal.

Píšu o tom co znám, ale vy má slova nemusíte přijímat.

Takovýmto způsobem jsme informováni, jak žalostně mizivá je šance, že *naš Otec* nalezne lidského jedince, který by byl ochoten nezištně a spolehlivě konat *Dobro* – vůli *našeho Otce*. Buď jsou lidé příliš sebevědomí, a čím sebevědomější tím i nepřístupnější a nezpůsobilejší k tomu aby konali jinou vůli než vůli svou vlastní. Anebo při nedostatku sebevědomí hrozí selhání jako u Noeho a následky jsou pak neméně tragické.

Není však na místě Noeho či kohokoliv soudit, jde o to vše pochopit a vyvarovat se chyb, jichž se dopustili jiní. Jde o poznávání *našeho Otce*, abychom věděli, s kým máme co dočinění.

Na tomto místě je vhodné rovněž upozornit na to, že Genesis a další biblické texty přináší výhradně informace související s plány *našeho Otce*. Noe a jeho dům nebyl jediný, kdo se zachránil před vodami potopy. Jak již bylo zmíněno, docházelo k bytostnému propojení nebeské sféry s pozemskou, když *synové božští* vcházeli k *dcerám lidským* a ty jim rodily. I tyto nebeské bytosti, které spojily své osudy s obyvateli země se zasloužily o záchranu svých vyvolených před vodami potopy.

Však na rozdíl od svého mezopotamského protějšku *Utnapištima*, který poté co prošel potopou, byl přijat mezi bohy a stal se nebešťanem, Noe dál zůstal pozemšťanem. I to mohl být dostatečně mocný podnět k tomu, že začal pít víno.

Po epizodě s Noeho prokletím a požehnáním následují přehledné rodopisy jeho tří synů a dostáváme se k další klíčové události, která je svým významem neméně zásadní, ne-li významnější jak potopa světa. Jde o zásah, kterým *naš Otec* zmátl řeč veškeré země.

11 Celá zem byla jednotná v řeči i činech.

Když táhli na východ, našli v Šineáru pláň a usadili se tam. Tu si řekli vespolek: „Nuže, nadělejme cihel a důkladně je vypalme.“ Cihly měli místo kamene a asphalt místo hlíny. Na to řekli: „Nuže, vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno a nebudeme rozptýleni po celé zemi.“/Gn 11,1-4/

I sestoupil Hospodin, aby zhlédl město i věž, které synové lidští budovali. Hospodin totiž řekl: „Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je *teprve* začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.“ I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Babel (*to je Zmatek*), že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země a lid rozehnal po celé zemi. /Gn 11,5-9/

Zmatení řeči je prakticky jen konstatováno, ale hned v úvodu jsme informováni, že jednotní v řeči a činech nebyli jen lidé, ale zřejmě všechny živé bytosti co na zemi žily. Současní lidé se odlišují svou mateřštinou. Avšak na počátku to bylo s *Člověkem* poněkud jinak. U stvoření *Člověka* stál jen *náš Otec* a ten mu dal i svou řeč. Zaručeně to byla řeč absolutně přesná a dokonalá. Mohla to být řeč čísel, která i nám v současnosti umožňuje výměnu absolutně přesných a nezaměnitelných informací. Před zmatením řeči *Člověk* a jeho potomci podobně jako současné počítače v pravém slova smyslu nemysleli, ale kalkulovali, kombinovali, hledali variace a prováděli další operace vlastní světu čísel. Všechny ohromující schopnosti, které dnes mají počítače, jako periferní zařízení, byly do zmatení řeči vlastní i *Člověku* a jeho potomkům. Podobně jako v činnosti počítačů není prostor pro emoce, nebyly *Člověku* a jeho potomkům, do zmatení řeči emoce vlastní.

Při digitální komunikaci neexistovala neurčitost, každá představa byla vždy konkrétní, žádná nebyla abstraktní. Proto, když se rozhodli že vybudují město a věž, jejíž vrchol bude v nebi, byla jen jediná představa a na rozdíl od současnosti nikdo nikomu nemusel nic vysvětlovat a každý věděl co má dělat.

Od zmatení řeči uběhlo asi 5000 let a lidstvo si dnes vytváří celosvětový informační systém, jednou řečí jsou digitálně zpracovány a přenášeny informace. Globalizace ve většině lidí vyvolává zákonité obavy, protože lidstvo tyto poměry již jednou zažilo.

Že náš Otec sestoupil, aby zhlédl město a věž, kterou synové lidští budovali neznamená, že by o jejich záměru nebyl informován. Chtěl se však osobně a na místě přesvědčit o tom, že je skutečně nutno zasáhnout.

Záměr, který sledoval *náš Otec* zmatením jediné univerzální řeči je opět zřejmý. Pokud chtěl do budoucna do jednání lidí prosadit svou vůli, musel narušením komunikační jednoty pokořit sebevědomí *kolektivního ega*.

Vedle digitálního zpracování informací byl *Člověk*, poté co ochutnal ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého*, schopen pracovat i s informacemi na bázi *zvuku*, neboť krom zraku a hmatu se mu otevřel i *sluch*. Zmatením řeči byla všemu pozemskému ukončena funkčnost řeči *našeho Otce*. Jedinou formou komunikace zůstala pro živé bytosti řeč matek.

Ostatně celá Bible je permanentní prezentací toho, že k uskutečnění své vůle si Hospodin nevybírá sebevědomé prvorozené, ale ty poslední a zavržené. Ani to však nestačí a přes svůj tradiční handicap jsou vystaveni dalším útrapám, aby alespoň po jistou dobu, než je zkorumpuje sláva a moc, uskutečňovali vůli *našeho Otce*. A to platí dodnes. Pro jednotlivce i pro národy, pro individuální i kolektivní ego.

Dnes celý svět pomalu a nezadržitelně nastupuje cestu, kde vládne jednotná řeč digitálních informací. Je to teprve počátek našeho společného díla, a těší nás naděje, že když se takto celé lidstvo spojí, co si usmyslíme provést, to taky provedeme! Tak jako před potopou nebyl nikde prostor pro lidské city i dnes mezi lidmi citů ubývá a jsou jen dobrým motivem po TV seriály.

Pro *našeho Otce* nebyl žádný div uvést do zmatku vysoce organizovanou a informačně dokonalou soustavu, kterou synové lidští využívali ke vzájemné komunikaci. Postačovalo, aby do *určitosti* zanesl *neurčitost, pochybnost*. Stačilo jediné, lidem dosud neznámé slovo –

možná, asi - aby zavládl chaos a vše se zhroutilo.

Tak bylo lidstvo rozehnáno a každý národ začal rozvíjet svou vlastní řeč, kde abychom si mohli rozumět je třeba *tlumočnicka-prostředníka* a tím se stane *Abrahám*.

Kdo by se chtěl skutečně hlouběji ponořit do problematiky zmatení řeči, tomu doporučuji malou knížku s provokativním názvem „*Sračka*“ vydal COLUMBUS 2005. Autor *Harry G. Frankfurt*, mravní filosof, působící na Princetonské univerzitě. Poskytuje obecný přehled o tom, co jsou sračky v lidské řeči a jak je odlišit od toho co sračkami není.

Jde o *našeho Otce* a přitom nemáme naprosto tušení, s kým máme co dočinění. Absolutní jednota slov a činů! Jen takový může být všem bohům Bohem, *Hospodinem*. Žádné apologetické sračky, ale činy dokazuje jaký je. Proto každé slovo *našeho Otce* je Logos - zákon!

Promarnil jsem mnoho času a tak, co jsem stihl napsat, napsal jsem. Nastává opět okamžik, kterým končí čas pro mé psaní a nastává čas pro Vaše čtení.

Dolní Zálezly
11.03.2010
15.31 hodin /CET/

The end of part III.
To be continued
15.05.2010 o 17.33 hodin /CEDT/
Bohové verzus Hospodin